

Flykt

Han stirrar ner i golvet och ingen av oss säger något. Den sorgsna blicken och det mörkt bruna ansiktet bara någon meter ifrån mitt, på andra sidan skrivbordet.

Jag har ställt de frågor jag brukar; vilken skolgång han har bakom sig, arbetserfarenheter, hälsoläget, och vad han helst vill inrikta sig på här i det nya landet. Äntligen, efter nästan två års utdragen väntan, har han fått sina efterlängtrade uppehålls- och arbetstillstånd. Nu kan han börja planera för ett nytt liv. Han talar bra engelska, men har svårt att finna de rätta svenska orden.

Utanför plaskar barnen omkring i sina lerpölar och deras rop och skratt hörs genom det stängda fönstret. Två mörkhyade kvinnor i vackert gulröda, fotsida klänningar gestikulerar livligt.

Så ser jag tårarna nerför kinderna. Han lyfter blicken liksom vädjande emot mig och tar sats med en röst som knappast bär. Engelska blandas med hans hemspråk. Deras hus som sprängdes med barnen och hustrun och han var på arbetet. Sedan den oändligt långa flykten undan kriget och alla övergrepp och svälten i lägren. Och hur han till slut lyckades ta sig ända hit upp till det okända, kalla nord.

“You got to have the right spirit!” utropar han plötsligt. Rösten är gäll och desperat och hans fuktiga ögon ser rakt in i väggen vid sidan om mig.

“Yes, you really got to have the right spirit!” upprepar han och suger fast mig med blicken som vore det mig han sökte övertyga.

Det gick att fly, men ändå inte. Allt fanns där, dag som natt, i dröm som mardröm.

Dimman har dragit in mellan de gråbleka barackerna. Barnen plaskar vidare i sina pölar. Kvinnorna syns inte längre till.

***